

Той взе отъ прозореча чашата, въ която бѣше натопенъ сега букетъ отъ дребнички нѣкакви цвѣтя, донесени отъ една съсѣдка, и литна навънъ.

. . . Тамъ, при тѣхъ . . . Тѣ ще го разбератъ, нели? Тѣ ще му помогнатъ да зарадва скжпата си болна сестричка.

И той тихо дръпна звънеца при вратата на богатската кжща.

— Ихъ, ето пакъ! — каза слугинята, като отвори.

— Пакъ! — извика малката Елза, която тичаше да види кой звъни. — Е, какво искашъ пкъкъ сега?

— Моля ви се, дайте ми още малко медъ за сестра ми. — Плахо проговори Карлъ.

— Гладници! — каза малката злобно. — Защо го излапахте толкова скоро?

Тя блъсна вратата.

Силенъ ядъ избухна въ сърцето на момчето и, то, като захвърли чашата къмъ вратата, хукна оттамъ. То не сѣщаше студа.

Горещи сълзи струяха безспиръ по блѣдитѣ му странички. Улицата бѣше малко оживѣна.

Ахъ, а тамъ, отсрѣща, има дукиянъ, прѣзъ отворенитѣ прозорци на който се виждатъ наредени сума блѣстящи, злато-грѣещи чаши медъ . . . Господи! . . .

И луда мисль озари отеднажъ главата на бѣдното момче: чакай — то ще вземе една! . . . Ще открадне една . . . Господи! — какъ ще се зарадва тя — милата му болна сетричка!

И той се промъква тихичко, оглежда се плахо — никой го не гледа . . . бързо грабва една отъ чашкитѣ и хуква напрѣдъ.

Но ето . . . тамъ нѣкой го вижда, извиква!